

Μια τυχαία συνάντηση

Ευάγγελος Β. Τσακνάκης

Φοιτητική Εργασία (ΔΓΡ5080, ΕΑΠ)
Ελασσόνα, 1- 2017

Δεν μπορεί. Σύμπτωση θα είναι. Γιώργος Ευθυμίου; Ε, το “Ευθυμίου” είναι συχνό επίθετο, πόσο μάλλον και το “Γιώργος”. Αλλά και δικηγόρος; Δεν ήθελα να ήταν αυτός, μακάρι Θεέ μου να μην ήταν αυτός. Στριφογύριζαν αυτές οι σκέψεις στο μυαλό μου και ένας κόμπος ανέβηκε από το στομάχι στον οισοφάγο μου. Η λίστα των δικηγόρων ήταν μεγάλη, αφού το συνέδριο ήταν διεθνές και σκέφθηκα ότι σε τόσο κόσμο δεν θα με εντοπίσει καθώς θα έχω το νου μου να προσέχω αν τον δω.

Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω τις σκέψεις μου για το πώς θα τον αποφύγω και ήταν ο τρίτος στη σειρά που έμπαινε στην αίθουσα του συνεδρίου.

- «Your name, please?»
- «Ευθυμίου Γεώργιος» μου απάντησε και σήκωσε το βλέμμα μου από τη λίστα.

Ο χρόνος μόλις είχε παγώσει και τα δευτερόλεπτα έγιναν χρόνια. Καθώς κοιταζόμασταν, ξετυλιγόταν μπροστά μου η ιστορία με τον Γιώργο. Είκοσι χρόνια πριν, εγώ 24 και εκείνος 35, δούλευα ως σερβιτόρα σε καφετέρια στη Σκιάθο.

- «Παρακαλώ τί θα πάρετε;» ρώτησα την παρέα του για να πάρω παραγγελία.
- «Ένα φραπέ γλυκό» απάντησε όταν ήρθε η σειρά του. Ο Γιώργος δεν ήταν όμορφος, ήταν άσχημος. Δεν είχε ωραίο σώμα, είχε δύσμορφο σωματότυπο, παραπανίσια κιλά και ήταν κοντός. Φαινόταν όμως πολύ ευγενικός και ήταν ο μόνος από την παρέα του που δεν με κοίταζε λάγνα και δεν μου μίλησε ερωτικά με προκλητικό τρόπο.

Από την ώρα που ήρθε στο μαγαζί δεν σταμάτησα να του ρίχνω πεταχτά βλέμματα και τις περισσότερες φορές τα μάτια μου έπεφταν πάνω στα δικά του. Με εξιτάρριζε όταν τον κοιτούσα και χαμήλωνε ντροπαλά το βλέμμα του. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στις τουαλέτες. Ήξερα ότι αυτόν τον άνθρωπο τον ήθελα για κάποιον απροσδιόριστο λόγο. Καθώς κατέβαινα τις σκάλες προς τις τουαλέτες εκείνος τις ανέβαινε.

- «Πώς σε λένε;» τον ρώτησα.
- «Γιώργο» απάντησε.

Τον χάρεισα στα μαλλιά και τον φίλησα με πάθος.

- «Έλα στις 10 το βράδυ, όταν σχολάσω, του είπα κι επέστρεψα στο πόστο μου.

Ο Γιώργος κάθισε λίγο στην παρέα του, φανερά αναστατωμένος, και έφυγε για το ξενοδοχείο όπου διέμενε. Είχε έρθει στο νησί για διακοπές με τους φίλους του. Δεν τους εμπιστευόταν, όμως, γιατί τον ενοχλούσαν τα πειράγματά τους. Είχε έξι ώρες να σκεφτεί και να αποφασίσει αν θα ερχότανε στο ραντεβού.

Ήμουν όμορφη, ξανθιά με γαλανά μάτια. Οι αναλογίες του σώματός μου ήταν όμορφες, το ντύσιμό μου μοντέρνο και αναδείκνυε τη θηλυκότητά μου. Ο Γιώργος είχε αφιερωθεί στις σπουδές του και πρόσφατα είχε ολοκληρώσει το διδακτορικό του. Αναλογίστηκε ότι ήταν 35 ετών και πόσο του έλειπε η επαφή με το άλλο φύλο. Ήξερα ότι ο τρόπος που τον προσέγγισα τόνωσε τη χαμένη του αυτοπεποίθηση. Όσο και αν δεν κατέληγε συνειδητά σε μια απόφαση για το ραντεβού είχε ήδη αποφασίσει ότι θα έρθει.

Δεν είχα τελειώσει τη βάρδια μου και τον είδα ήδη απέναντι, στην άλλη πλευρά του δρόμου, αγχωμένο, να με περιμένει. Αφού σχολάσα κάθισα στο μπαρ για ένα τσιγάρο και ήρθε δειλά δειλά.

- «Γεια» μου λέει. Ήρθα.
- «Ήξερα ότι θα έρθεις» του απάντησα.

Μετά το απογευματινό φιλί τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Ήρθε γιατί ήθελε να είμαστε εραστές. Με ρώτησε πως με λένε. Σοφία, του απάντησα και πήγαμε στο δωμάτιό του.

Ξεκινήσαμε μια έντονη σχέση. Παρατηρούσα ότι όσο περνούσε ο καιρός ο Γιώργος γινόταν ολοένα και περισσότερο υποχείριό μου. Όχι δεν ήταν ο άντρας που ήθελα να παντρευτώ. Δεν είχε τίποτα περισσότερο από όλους τους άλλους. Κι όμως δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήταν αυτό που με κράταγε και δεν έλγηα αυτό το αστείο.

Κάθε βράδυ, ο Γιώργος ερχόταν στις 10 να με πάρει από τη δουλειά για να πάμε σε εκείνο το ξενοδοχείο που διέμενε όλο το καλοκαίρι. Είχα αντιληφθεί ότι πολλές φορές στεκόταν απέναντι από το μαγαζί και με παρακολουθούσε. Εκείνο το βράδυ τον είχα δει απέναντι από το δρόμο, πίσω από τους φοίνικες. Στο μπαρ καθόταν ο συνάδελφός μου που μόλις είχε τελειώσει τη βάρδια του και κάθισα μαζί του για ένα τσιγάρο. Είχα γείρει προς εκείνον και του μιλούσα με έντονο ενδιαφέρον και με μεγάλη εκφραστικότητα. Από την άκρη του ματιού μου, έβλεπα τον Γιώργο απέναντι και φανταζόμουν πόσο θα τον ενοχλούσε η συμπεριφορά μου. Εκείνη την ώρα και τι δεν θα έδινα να έβλεπα την ενόχληση στο πρόσωπό του.

Ήρθε δυναμικά στο μπαρ, φανερά ενοχλημένος.

- «Ενοχλώ;»
- «Κάτσε να πιες ένα ποτό».
- «Δεν θέλω, ήρθα να σε πάρω να φύγουμε».
- «Μα ένα ποτάκι μόνο με το συνάδελφο».

Φεύγοντας, ο Γιώργος, παρέσυρε με τον αγκώνα του το ποτήρι μου. Τον απτρόσεκτο, είπα στο συνάδελφο για να πείσω ότι έγινε κατά λάθος. Πήγε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου και σε πολύ λίγο ακολούθησα κι εγώ. Ο Γιώργος ήταν ανήμερο θηρίο. Κάναμε τον πιο δυνατό έρωτα που είχα κάνει ποτέ στη ζωή μου και κάθε μέρα γινόταν ολοένα και εντονότερος. Μέχρι που μια μέρα εξαφανίστηκα οριστικά και απροειδοποίητα από τη ζωή του.

Κατέφυγα στη θεία μου στη Γερμανία όπου παρέμεινα για δύο χρόνια. Ήθελα να ξεφύγω απ' όλους και απ' όλα. Να βάλω τη ζωή μου σε τάξη και να κάνω μια νέα αρχή, με νέα δεδομένα. Η θεία μου στάθηκε στο πλευρό μου καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής μου στη Γερμανία, μιας και δεν είχα κοντινότερο συγγενή από αυτήν. Ονειρευόμουν, πλέον, μια άλλη ζωή στη οποία πρωταρχικό ρόλο θα έχει η οικογένεια. Έναν άντρα που θα μας συνδέει η αγάπη, ο σεβασμός και η εκτίμηση, καθώς και να μπορώ να βασισιτώ πάνω του.

Όλα αυτά μου πέρασαν αστραπιαία από το μυαλό τη στιγμή που συνάντησα τον Γιώργο. Από τη μία λυπόμουν γιατί φέρθηκα άδικα σε έναν άνθρωπο που θα έδινε τα πάντα για μένα και από την άλλη είχα ενοχές, πολλές ενοχές, που δεν επιδίωξα να τον συναντήσω μετά από τόσα χρόνια.

Το βλέμμα του, πλέον, δεν θύμιζε εκείνον το Γιώργο που είχα γνωρίσει κάποτε. Ήταν αυστηρός, απέπνεε σιγουριά για τον εαυτό του. Ναι, είχε αλλάξει πολύ και δεν χρειαζόταν να μιλήσει για να το καταλάβω. Θα παντρευτήκε άραγε; σκέφθηκα. Θα είχε και παιδιά μήπως; Ήταν, βέβαια, άνθρωπος καριέρας, καθώς στο διεθνές συνέδριο δικηγόρων που ήρθε εκπροσωπούσε τη χώρα μας, αλλά πώς να ήταν η προσωπική του ζωή τώρα, αναρωτιόμουν.

- «Παρακαλώ περάστε στη θέση 104» του είπα με τρεμάμενη φωνή, αφού μόλις είχα βήξει για να ανοίξει ο λαιμός και να βγει η φωνή μου.
- «Ευχαριστώ» μου απάντησε και κατευθύνθηκε προς τη θέση 104.

Λες να μην με έχει αναγνωρίσει, σκέφθηκα. Υπάρχει τέτοια περίπτωση; Κι όμως μπορεί να μην με θυμάται. Είναι δυνατόν; Δεν ήμουν τα πάντα για εκείνον, όπως νομίζα;

- «Κυρία!» Φώναξε ο Γιώργος και τα μάτια του συνεδρίου έπεσαν πάνω μου.
- «Παρακαλώ» απάντησα και μου κόπηκαν τα πόδια.
- «Φέρτε μου, σας παρακαλώ, το πρόγραμμα του συνεδρίου γιατί δεν το παρέλαβα από την είσοδο».
- «Μάλιστα» απάντησα και του πήγα ένα αντίγραφο του προγράμματος.

Οι σκέψεις γίνονταν πιο έντονες και ένας δυνατός πονοκέφαλος διαπερνούσε τους κροτάφους μου.

Σκεφτόμουν ότι έχω αλλάξει τόσο πολύ και δεν με αναγνώρισε. Αισθανόμουν ότι είχα ήδη γεράσει και μια μεγάλη ανασφάλεια με έπιασε για το μέλλον μου. Σκεφτόμουν εάν θα έχω δουλειά και πόσο μάλλον έναν άνθρωπο να συμπορευτώ τα επόμενα χρόνια και πόσο φοβάμαι τη μοναξιά. Εγώ τον αναγνώρισα επειδή είδα το όνομά του στη λίστα. Αλλά εκείνος, ακόμη και το όνομά μου να έβλεπε μπορεί να μη του έλεγε τίποτα. Αμφέβαλα κιόλας εάν θυμόταν το επίθετό μου. Άλλωστε, ποιος ξέρει με πόσες γυναίκες θα έχει πάει. Ήταν επιτυχημένος δικηγόρος, είχε κοινωνικό στάτους και ήταν πλούσιος. Όποια ήθελε μπορούσε να την έχει.

Ο Νίκος ήταν μαζί μου στη Ρόδο εκείνη την σεζόν. Ήταν στο 3ο έτος σπουδών Πληροφορικής σε Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και συνδύαζε τις διακοπές του στο τόπο της δουλειάς μου. Με πόσο κόπο μεγάλωσα αυτό το παιδί και με πόσες στερήσεις μόνο εγώ το ξέρω. Του τηλεφώνησα να έρθει γρήγορα στο ξενοδοχείο.

- «Έλα, ρε μάνα. Γιατί με έφερες άρον άρον εδώ;»
- «Πρέπει να σου δείξω κάποιον και θέλω να φανείς ψύχραιμος».
- «Εντάξει, δείξε μου».
- «Τον βλέπεις εκείνον τον κύριο με το μπλε πουκάμισο και την πιο σκούρα γραβάτα, που συζητάει και κουνάει τα χέρια του;»
- «Α, ναι, τον βλέπω. Και;»
- «Θέλω να σου πω ποιος είναι και να φανείς δυνατός».
- «Για πες».
- «Αυτός ο δικηγόρος είναι ο πατέρας σου. Γιώργος Ευθυμίου, λέγεται». Ο Νίκος άσπρισε σαν πανί καθώς ταράχτηκε από την είδηση. Κάθισε για λίγο στο σκαμπό που ήταν δίπλα του, ήπιε λίγο νερό και μετά από λίγα λεπτά κατάφερε να μιλήσει.
- «Ωραία, πάμε να του μιλήσουμε. Να του πούμε πού ήταν όλα αυτά τα χρόνια και γιατί μας παράτησε».
- «Ξέρεις Νίκο. Ο πατέρας σου δεν ξέρει για εσένα και εμένα δεν με θυμάται».
- «Τί; Δεν ξέρει για εμένα; Δεν μας παράτησε;»
- «Όχι» του είπα κλαίγοντας.
- «Πότε λες αλήθεια και πότε ψέματα, ποτέ δεν κατάλαβα» μου είπε και έφυγε τρέχοντας από το ξενοδοχείο.

Ο Νίκος εργάζεται πλέον στο Λονδίνο και εγώ δουλεύω ακόμη στο PR Palace ως υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων. Μέσα μου, βαθιά, ακόμη ελπίζω ότι κάποια μέρα ο Γιώργος θα έρθει στο ξενοδοχείο για να μου ζητήσει εξηγήσεις. Κι εγώ να του τις δώσω.